

Kiếp Nhân Gian

Báo thức

Tôi nhớ hồi nhỏ mình sống trong một xóm lao động nghèo ven Thị Trấn. Khu phố này thật buồn và nghèo lắm. Từ lúc ba bốn giờ sáng đã nghe tiếng “xe lô” rầm rập chạy ngang nhà. Đó là chiếc xe củ kỹ, hom hem của bác Hai cuối xóm. Bác phải đi giao nước đá từ tỉnh mơ cho đến mờ tối. Vậy mà không đủ lo cho lũ con nheo nhóc và người vợ lúc nào cũng là bạn hàng của tiệm thuốc Tây. Dường như bác Hai chưa bao giờ có được ngày bình yên thật sự. Sống riết rồi quen, tôi trở nên miễn nhiễm với mớ âm thanh khó chịu của buổi ban mai trong xóm. Tôi có thể ngủ ngon lành nếu Dì không mất đến mười phút đánh thức .

Hằng ngày, trước lúc bác Hai đánh xa ra ngõ nửa giờ, Dì tôi đã dậy và lặng lẽ bắt đầu công việc quen thuộc như chưa bao giờ Dì thấy nhàm chán. Dì nhóm lò chuẩn bị nồi xôi sáng. Với công việc ít vốn nhiều công này ,Dì đã tảo tần nuôi tôi ăn học... Dù nắng, dù mưa Dì vẫn phải gánh xôi phổ khắp phố để trang trải cho cả nhà.

Tôi thường được Dì đánh thức lúc năm giờ để chuẩn bị bài vở , nếu mà cứ cố “ ngủ nướng “ thì coi chừng bị ăn roi...

nhưng nói cho vui thôi chứ ít khi nào Dì đánh tôi, Dì đến bên giường tôi và giọng Dì thật ngọt ngào và dịu dàng quá đỗi.

Chưa một lần nào tôi bị gọi đột ngột. Dì thường nói :”Khi đánh thức phải nhẹ nhàng , không nên làm ầm ĩ dẫn đến giật mình, như vậy có hại cho sức khỏe. Sau này con có gia đình thì nên nhớ điều này...”

Khi tôi đã là một sinh viên đại học, những ngày sống xa nhà giúp tôi nhận ra được nhiều điều. Bỗng nhớ da diết xóm nghèo, nhớ tiếng “ xe lôi” của bác Hai mỗi sáng sớm. Nhớ Dì và công việc mà Dì âm thầm làm trong căn nhà nhỏ tuy đơn sơ nhưng thật ấm áp tình người . Gánh xôi của Dì giờ chắc phải nặng hơn... Tôi không còn tật ngủ nướng nữa. Mỗi khuya, tôi thức dậy học bài bằng chiếc đồng hồ reo. Vì âm thanh chát chúa và gắt gỏng nên nó không phải reo đến mười phút , lúc đó tôi lại nhớ da diết giọng ngọt ngào và thật dịu dàng của Dì...

Kiếp Nhân Gian

Giáng sinh diệu kỳ

Bạn có tin một đêm giáng sinh kì diệu ? Bạn có tin quà Giáng sinh và những điều chúc tốt lành đang chờ bạn không ?

Điều thứ nhất , đừng khép cửa nhà mình vào đêm Giáng sinh nhé . Nếu bạn bè không đến kịp , bạn cũng sẽ nhận được ít nhất là những giai điệu an hòa , tiếng chuông mơ hồ giữa mộng và thật .Giữa không gian se sắt lạnh, sự bình yên của niềm tin và chờ đợi sẽ đến lúc nào không hay .

Hãy thấp một ngọn nến bên ô cửa .Sự ấm áp của ngọn nến sẽ làm lòng bạn ấm lại .Sự lung linh của ngọn nến sẽ mang những ký ức về nhảy múa .Sự mỏng manh của nó buộc bạn phải suy tư .Sự dịu dàng của nó sẽ làm bạn sáng suốt .Sự hiện diện của ngọn nến sẽ làm cho mọi người nhìn ra bạn .Và như thế , những người không có bạn bè sẽ cảm thấy bớt lẻ loi .

Dù chỉ là một que diêm hồng , bạn vẫn chuẩn bị một món quà nhỏ .Kéo một em bé đáng yêu đi qua , bạn làm sao cho em một "niềm vui cầm tay " bây giờ ..Nếu không đổi quà cho ai , bạn có thể dành cho mình que diêm ấy - chẳng phải que diêm hồng ấy khởi đầu cho cả một câu chuyện đó sao ?!

Và hãy mơ mộng , bạn ạ. Vì mơ mộng chính là bạn đang hé cửa và chờ đợi .Các thiên thần đang sửa soạn đôi cánh của mình chờ khoảnh khắc xuống trần gian .Họ sẽ gõ cửa và đặt những nụ hôn lên trán bạn đấy .Vì thế giấc mơ nào trong đêm Giáng sinh cũng lung linh , lung linh

Còn bây giờ , hãy để lòng mình lắng xuống , bạn nhé . Bạn chỉ có thể nghe và thấy những điều kỳ diệu khi không còn những tạp âm

Kiếp Nhân Gian

Ngày xanh vẫn còn lưu bút

Tôi chẳng phải là cựu học sinh của trường Pétrus Ký ngày trước hay Lê Hồng Phong bây giờ ở Sài Gòn.Tôi chỉ là một kẻ lang thang trên NET tình cờ ghé vào website của trường này và chợt băng khuâng khi đọc được lưu

bút của những người thiết tha nhớ ngôi trường của họ. Có người học trò củ chắt hắt đầu đã bạc ở tận Củ Chi gửi lên website một dòng lưu bút”Tôi đã học ở đây từ năm 1958 đến 1965, bắt đầu từ đệ Thất H(lớp 6H)và chấm dứt là đệ Nhất B6 (12B6).Gửi lời thăm tất cả các bạn củ....”

Tôi cũng có một ngôi trường,một lớp học để nhớ và tôi chợt nhận ra:Chỉ có tình cảm thời học trò là mãi còn nguyên vẹn,chỉ có những người bạn học mới là những người mà sau đó 10 năm,20 năm...khi gặp lại mình vẫn có thể tự nhiên xưng hô “mày ,tao” mà không ngại.Vẫn có thể nhắc “thằng này ,con kia”mà không sợ bị bắt bẻ là đã xâm phạm những quy ước giao tế của xã hội.

Tôi cũng có nhiều người bạn,nhờ công việc mà thành gắn bó với họ.Thế nhưng,những quan hệ bạn bè này vẫn bị giới hạn bởi những ràng buộc có tính mặc định.Hình như người ta chỉ có thể sử xự thoải mái ,không cần phải cân nhắc với những người bạn đồng môn. Đọc lưu bút của những người không quen biết,với những câu như:”Cảm thấy chạnh lòng về những ngày tháng đã qua”,”Nhớ từng ngày,từng giờ,nhớ từng phút đã qua ở đây.. để nhớ hoài không hết, để đôi khi không dám..nhớ nữa””Nhớ lớp A3 của tui lắm.Nhớ những lúc đá banh giữa trưa lúc 12 giờ,nhớ những lúc trốn tiết xuống căng-tin,nhớ những lần chờ” người ta” ở lớp kế bên giờ tan trường.Nhớ những trò nghịch ngợm như con quỷ của 52 ..con quỷA3...Nhớ nhiều lắm. Ước gì được trở lại như ngày xưa....”

Ngày xưa chắc không bao giờ trở lại được,nhưng website này đã giúp nhiều cựu học sinh đang lưu lạc khắp nơi trên trái đất tìm được những người bạn cũ,những thầy cô xưa,tìm lại được những giây phút rung cảm thăng hoa từ những hồi ức trong sáng thời đi học-vốn ngày càng hiếm hoi khi quay cuồng với cuộc sống.Họ khát khao điều đó.Sống không khó,nhưng sống đẹp lại khó cực kỳ.Những dòng lưu bút trên NET cho tôi những run cảm về

chuyện sống đẹp của những con người đầu đã hai thứ tóc mà vẫn nhớ về kỷ niệm thời áo trắng và cùng nhau gặp gỡ để mừng sinh nhật của cô giáo chủ nhiệm mà bây giờ tuổi cũng ngoài 80 mươi.

Tôi cũng từng là lớp trưởng của những năm còn đi học, cũng từng tập hợp bạn bè đi đến nhà các thầy cô nhưng tôi không giữ được những cuốn lưu bút mà bạn bè thời đi học đã từng nắn nót viết vào đấy những kỷ niệm, những ước mơ.... Những bạn học cũ, những thầy cô cũ của những trường lớp tôi đã đi qua bây giờ chỉ còn là kỷ niệm và những kỷ niệm đó sẽ được sống lại một cách mạnh mẽ khi trong tôi đang hình thành một website về bạn bè, thầy cô, về những ngôi trường, lớp để đưa tất cả những kỷ niệm đó lên NET để những ngày xanh vẫn còn lưu bút!

KNG

Kiếp Nhân Gian

Ngày xanh vẫn còn lưu bút

Tôi chẳng phải là cựu học sinh của trường Pétrus Ký ngày trước hay Lê Hồng Phong bây giờ ở Sài Gòn. Tôi chỉ là một kẻ lang thang trên NET tình cờ ghé vào website của trường này và chợt băng khuâng khi đọc được lưu bút của những người thiết tha nhớ ngôi trường của họ. Có người học trò củ chắt hẩn đầu đã bạc ở tận Củ Chi gửi lên website một dòng lưu bút "Tôi đã học ở đây từ năm 1958 đến 1965, bắt đầu từ đệ Thất H (lớp 6H) và chấm dứt

là đệ Nhất B6 (12B6).Gởi lời thăm tất cả các bạn củ....”

Tôi cũng có một ngôi trường,một lớp học để nhớ và tôi chợt nhận ra:Chỉ có tình cảm thời học trò là mãi còn nguyên vẹn,chỉ có những người bạn học mới là những người mà sau đó 10 năm,20 năm...khi gặp lại mình vẫn có thể tự nhiên xưng hô “mày ,tao” mà không ngại.Vẫn có thể nhắc “thằng này ,con kia”mà không sợ bị bắt bẻ là đã xâm phạm những quy ước giao tế của xã hội.

Tôi cũng có nhiều người bạn,nhờ công việc mà thành gắn bó với họ.Thế nhưng,những quan hệ bạn bè này vẫn bị giới hạn bởi những ràng buộc có tính mặc định.Hình như người ta chỉ có thể sử xự thoải mái ,không cần phải cân nhắc với những người bạn đồng môn. Đọc lưu bút của những người không quen biết,với những câu như:”Cảm thấy chạnh lòng về những ngày tháng đã qua”,”Nhớ từng ngày,từng giờ,nhớ từng phút đã qua ở đây.. để nhớ hoài không hết, để đôi khi không dám..nhớ nữa””Nhớ lớp A3 của tui lắm.Nhớ những lúc đá banh giữa trưa lúc 12 giờ,nhớ những lúc trốn tiết xuống căng-tin,nhớ những lần chờ” người ta” ở lớp kế bên giờ tan trường.Nhớ những trò nghịch ngợm như con quỷ của 52 ..con quỷA3...Nhớ nhiều lắm. Ước gì được trở lại như ngày xưa....”

Ngày xưa chắc không bao giờ trở lại được,nhưng website này đã giúp nhiều cựu học sinh đang lưu lạc khắp nơi trên trái đất tìm được những người bạn cũ,những thầy cô xưa,tìm lại được những giây phút rung cảm thăng hoa từ những hồi ức trong sáng thời đi học-vốn ngày càng hiếm hoi khi quay cuồng với cuộc sống.Họ khát khao điều đó.Sống không khó,nhưng sống đẹp lại khó cực kỳ.Những dòng lưu bút trên NET cho tôi những run cảm về chuyện sống đẹp của những con người đầu đã hai thứ tóc mà vẫn nhớ về kỷ niệm thời áo trắng và cùng nhau gặp gỡ để mừng sinh nhật của cô giáo chủ nhiệm mà bây giờ tuổi cũng ngoài 80 mươi.

Tôi cũng từng là lớp trưởng của những năm còn đi học,cũng từng tập hợp bạn bè đi đến nhà các thầy cô nhưng tôi không giữ được những cuốn lưu bút mà bạn bè thời đi học đã từng nắn nót viết vào đấy những kỷ niệm ,những ước mơ....Những bạn học cũ,những thầy cô củ của những trường lớp tôi đã đi qua bây giờ chỉ còn là kỷ niệm và những kỷ niệm đó sẽ được sống lại một cách mạnh mẽ khi trong tôi đang hình thành một website về bạn bè,thầy cô ,về những ngôi trường ,lớp để đưa tất cả những kỷ niệm đó lên NET để những ngày xanh vẫn còn lưu bút!

KNNG

Kiếp Nhân Gian

Huyền thoại về những ngôi sao đêm

Ban đêm, thế gian chìm trong giấc ngủ. Không gian yên tĩnh, một tiếng lá rơi cũng đủ làm con chim nhỏ giật mình. Những xáo động ban ngày lắng xuống: vui buồn, lo toan, giận dữ...

Dường như cuộc sống trở nên thật bình yên, ngọt ngào.

Ngoài kia, những ngọn gió vẫn lang thang vô định. Trên nền trời muôn vì sao nhấp nháy ánh sáng diệu kỳ lung linh. Những vì sao nhen nhóm niềm tin cho những cuộc đời bất hạnh. Người nghệ sĩ lặng lẽ thức với đêm, ghi nhận từng nhịp thở bầu trời đêm sâu thẳm, tôi chợt nhớ tới huyền thoại xa xưa về những ngôi sao.

"Ngày xưa có một cô bé ăn mày tật nguyền, lang thang khắp đầu đường xó chợ kiếm sống. Cô không có mẹ, không có cha, không có cả họ hàng thân thích. Không ai biết mặt cô vì khuôn mặt ấy được phủ bởi một lớp vải trùm kín, chỉ còn đôi mắt khá đẹp nhưng xa xăm lạnh lùng. Người ta ghê tởm cô, ghê tởm thân hình khập khiễng, từ khuôn mặt che kín đến ánh mắt cô. Bọn trẻ con mỗi lần thấy cô xuất hiện liền hò hét ầm ĩ, ném đá vào người cô: "Chúng mày ơi, con ma xấu xí kia". Một vài đứa nhỏ hơn sợ hãi bỏ chạy vào nhà đóng bịt cửa.

Cô bé đã quen với sự đối xử của mọi người, khuôn mặt cô bao giờ cũng phải cúi gằm, thân hình run rẩy cố thu nhỏ lại. Những ngày như thế trôi đi cô sống cô đơn, tro trọi một mình. Đối với cô bé ban đêm là thời gian mình yên dễ chịu nhất. Lúc đó, cô có thể gỡ những mảnh vải trùm kín mặt, lặng lẽ trò chuyện với những gốc cây, những loài cỏ dại. Con người ta đã chìm vào giấc ngủ, không ai có thể phá rối sự yên ổn của cô. Cô lắng nghe tiếng côn trùng kêu, hít thở hương thơm thoang thoảng của nhựa cây ứa ra từ thớ vỏ mà không nhìn thấy được mọi vật xung quanh.

... Một đêm trở về ngôi miếu cổ, rũ lớp khăn choàng cô chợt nhận ra mái tóc mình đã chảy dài tới gót chân. Cô đưa tay tính những vết khắc trên thân cây - "Thế là đã mười năm trời kể từ cái ngày cô biết khắc lên thân cây tính tuổi". Cô đã bước sang thời con gái. Cô biết rằng trừ đôi chân tật nguyền và vết sẹo kéo dài bên má thì cô không phải là một cô bé xấu xí. Giờ đây sức

sống tràn đầy trong cô, cô chợt ước mơ, khát khao đến cháy bỏng được hòa mình giữa dòng đời được sống cuộc sống như bao người khác. Sắc xanh của cây lá, sắc tím, hồng của hoa và cả bầu trời đêm nữa, sao cô mong muốn được ngắm nhìn vạn vật đến thế! Vậy nhưng xung quanh bóng tối bao trùm.

Từ đó, mỗi đêm về niềm khát khao cháy bỏng cùng với nỗi đau khổ tủi nhục giằng xé trong cô. Cô bật khóc, trăn trở cố ru ngủ trái tim mình nhưng bất lực. Rồi từng đêm, cô chấp tay cầu nguyện, mong rằng những khát khao của mình sẽ thấu lên trời xanh. Có thể một sớm mai, cô sẽ được chạy trên đôi chân của mình ngẩng mặt nhìn bầu trời cao rộng, cô sẽ mỉm cười với mọi người, sẽ sống như những cuộc đời bình thường khác.

... Con bão năm ấy đến sớm hơn mọi khi. Ngôi miếu làng bỏ hoang vốn rạn nứt từng mảng đêm ấy sụp đổ. Giá rét và kiệt sức, cô gái quỳ xuống bên gốc cây cổ thụ, hai tay vẫn nắm chặt lấy nhau hướng mặt lên trời cầu nguyện. Chớp giật từng đợt, gió gào thét, mưa xối xả...

Con bão dứt, vài ngày sau đó người ta không thấy cô bé ăn mỳ đầu nữa. Cũng từ đó trên nền trời về đêm xuất hiện những đốm sáng lung linh. Có thể trong đêm giông bão ấy, cô bé đã đốt cháy trái tim để tự sưởi ấm cho mình.

Đó là huyền thoại từ thuở xa xưa. Ngày nay, trên nền trời đêm những vì sao vẫn sáng, ánh sáng niềm tin, niềm hy vọng. Nếu để ý kỹ hơn bạn sẽ thấy cuối chân trời xa một vì sao lẻ loi cô đơn nhưng cháy sáng.

Khi đêm buông xuống, thế gian chìm trong giấc ngủ yên lành. Ngoài kia, những kiếp người bất hạnh vẫn nhen nhóm trong mình những ước vọng nhỏ nhoi bình dị. Và ở đâu đó, có một vài người vẫn thức, ngược mắt ngắm nhìn vì sao lẻ loi trên bầu trời.

Kiếp Nhân Gian

Cánh đồng của những niềm vui

Thỉnh thoảng trên đường đời sẽ có những người bạn đến với ta. Người ấy sẽ hiểu tất cả về bạn, kể cả những điều rất nhỏ...

Họ sẽ hiểu tất cả những gì thẳm sâu trong tâm hồn và những gì "làm " nên bạn. Họ sẽ mãi yêu quý bạn mà không cần biết những gì bạn đã làm.

Họ sẽ dám "khám phá" tâm hồn bạn- điều mà những người khác không dám để rồi chẳng bao lâu họ là một phần của bạn và bạn sẽ rất yêu quý họ. Họ cho bạn nụ cười và chia sẻ với bạn niềm vui, họ giúp bạn đi qua cuộc sống này mà không để tâm tới những gì bạn đã làm hay đã nói và cũng chẳng bao giờ chống lại những điều ấy.

Thỉnh thoảng khi những chuyện không vui đến với bạn, bạn khóc. Họ sẽ đến và vui chơi với bạn như những người trẻ tuổi. Chỉ đơn giản là bạn có một "đồng đội" sẽ cùng băng qua những cánh đồng của những niềm vui... Họ thật thân thiện, trung thành, sẽ không bao giờ phản bội...

Kiếp Nhân Gian

Nghịch lý cuộc đời

Người ta thường vô lý và vị kỷ. Nhưng dù sao chúng ta vẫn yêu họ. Nếu bạn làm tốt, người ta sẽ "buộc tội" bạn đang ẩn giấu những nguyên có ích kỷ. Nhưng dù sao bạn vẫn phải làm tốt.

Nếu bạn thành công, bạn sẽ chiến thắng những người thất bại và những kẻ ghen ghét thật sự. Nhưng dù sao bạn cũng phải thành công.

Điều tốt đẹp bạn làm hôm nay có thể bị lãng quên vào ngày mai. Nhưng bạn hãy luôn làm những điều tốt đẹp.

Sự chân thật và tính lương thiện có thể làm bạn bị tổn thương. Nhưng dù sao bạn vẫn phải luôn chân thật và lương thiện.

Những người vĩ đại nhất với những ý kiến vĩ đại nhất có thể bị hạ gục bởi những kẻ tiểu nhân nhất với những ý nghĩ tầm thường nhất. Nhưng dù sao bạn vẫn phải suy nghĩ vĩ đại.

Bạn mất bao năm để xây dựng cái gì đó để rồi nó có thể bị phá hủy sau một đêm. Nhưng dù sao bạn vẫn phải tiếp tục xây dựng.

Người ta thật sự cần được giúp đỡ nhưng lại có thể tấn công bạn nếu bạn giúp đỡ họ. Nhưng dù sao vẫn phải tiếp tục giúp đỡ họ.

Hãy đem đến cho thế giới này những điều tốt đẹp nhất và bạn sẽ bị ai đó ghét thắm. Nhưng dù sao vẫn phải cho thế giới này những điều tốt đẹp nhất mà bạn có thể.

Chúc bạn vạn niềm vui!

Kiếp Nhân Gian

Bí mật về ông già Noël

Khi bạn còn nhỏ , bạn tin là có ông già Noël ..Bạn cặm cụi nắn nót viết thư nhờ người lớn gửi cho ông để nói rằng bạn mong nhận được một món quà từ tay ông ..

Khi bạn lớn hơn một tuổi , bạn hối hận vì trong năm mình đã nói dối , trót vẽ bậy bạ vào vở vài lần , và bạn cũng sợ mình sẽ không tên trong danh sách những em bé ngoan .Bạn thừa nhận đó là lý do để ông già Noel lại một lần nữa , không tặng bạn một món quà mà bạn thích , thay vào đó , là một cái khăn len xù xì do Mẹ đan.

Khi bạn lớn hơn chút nữa , thay vì viết thư hay cầu nguyện nho nhỏ , bạn gào tướng lên trong nhà rằng bạn muốn một món quà mình ưa thích và thật nhiều kẹo chocolate.Vì nhỏ cùng lớp tiết lộ cho bạn rằng , muốn để ông

già Noel mang tới món quà mình muốn , cần phải nói to cho cả nhà biết

Khi bạn lớn thêm nữa , bạn rất thất vọng sau đêm Noël .Vì bạn biết , chẳng có ông già Noel nào cả .Và dù bạn còn là một em bé ngoan hay không , bạn chỉ nhận được những món -quà-ba mẹ-có- đủ-tiền-mua-được

Khi tôi mười bảy tuổi , tôi rất háo hức chờ đón Noël .Vì cho dù có ông già Noël hay không thì tôi vẫn nhận được quà từ tay Dì , bạn bè và cả ..người đó nữa .Quan trọng hơn hết , tôi còn có lý do để háo hức chọn mua , bọc gói cẩn thận và tặng cho những người tôi yêu quý món -quà -họ-muốn

Noël năm nay , tôi lại tin rằng có ông già Noël .Và tôi viết thư , thậm chí cầu nguyện nho nhỏ , rằng tôi mong ông già Noel sẽ cho tôi được có lại những giây phút vui vẻ ,hạnh phúc bên cạnh những người tôi yêu mến mới là những món quà mà ai cũng muốn mỗi dịp Noel về .Và để nhận được món quà đó , tôi vẫn phải cố gắng để trở thành một em -bé-ng ngoan

Còn bạn ?

Kiếp Nhân Gian

Đông ấm

Sài gòn vào đông .

Cô bé khoác thêm tấm áo len , trông như chú mèo con , một mình ra phố.

Sài Gòn vào đông .

Cây thông trang trí lấp lánh đầy quyến rũ , sáng choang sau làn kính , trong những cửa hàng sang trọng.

Xanh ngát cả vỉa hè những cây non hình tháp nhọn.

Người ra đường trong cái se se lạnh của đất trời, dường như muốn bước chân người song hành kẻ bên hãy dừng vội vã. Quán cóc bên đường, khách bỗng đông hơn mọi ngày. Có lẽ âu cũng thêm cái lạnh hiêm hoi này thấm vào da thịt. Gọi ly trà thơm hương lái thoang thoảng chút vị xa xôi. Gọi ly cafe nhớ hương vị Tây Nguyên xa ngút ngát... Phố ồn áo lạnh. Phố hòa lạnh trong cái ấm nồng nàh hơi thở

Thằng bé ướt nhem giữa phố mùa đông, bước chân đạp xe xoay vòng vội vã. Hơi khói bốc lên từ cây đá lạnh nằm sau бага xe đạp. Cô bé chợt liên tưởng đến làn sương mù của Đà Lạt. Bỗng cô bé ước được đi xa... Đà Lạt giờ vui hội. Cô bé cười băng quơ.

Á, tiếng thằng bé thét lên. Cô bé giật mình quay lại. Chiếc xe đạp thồ nằm soãi trên bồn hoa cạnh đường. Từng làn khói mỏng tơ sương cứ nhẹ nhàng tỏa ra mềm mại. Mồ hôi trên khuôn mặt nó rớt xuống, tưởng có thể nghe tong tóc. Bỗng nhiên thằng bé mỉm cười. Có một bông hoa ngọc lan nằm thoảng hương trên cây đá trong vất , không hề nứt vỡ

Giữa mùa đông, Sài Gòn chợt ấm

Kiếp Nhân Gian

Mì ghe

Nói tới món Mì thì có lẽ trong chúng ta ai cũng biết, nào là mì xào giòn, mì xào mềm, hủ tíu mì, mì...gỗ.v.v... Ngày xưa, khi còn là sinh viên, trong lớp tôi có vài người là dân xứ Quảng, có những lúc sáng trăng, bọn tôi thường tụ tập dưới mấy gốc cây bàng quanh giảng đường và kể cho nhau nghe những kỷ niệm quê hương. Lần đó, anh bạn người Quảng Ngãi kể về một món ăn mà cả bọn ngỡ ngàng vì chưa nghe và thấy bao giờ...

Bây giờ người bạn ấy đã đi xa lắm, nơi đó chắc không có món "Mì ghe" như anh nói đâu...Đang ngồi làm việc, tự nhiên nghe tiếng lộc kộc từ hai thanh tre đập lại, tôi chợt nhớ tới món "Mì ghe" mà anh đã từng kể với niềm tự hào về một món ăn dân dã nhưng độc đáo và thấm đượm tình yêu quê hương nơi anh.

Xin được gửi niềm thương tiếc và bài viết này thay nén hương trầm gửi đến anh, một người bạn mà tôi đã từng gắn bó trong những năm ngồi mài đũng quần trên giảng đường...

Mì ghe.

Xa quê lâu lắm rồi, nhưng có một món ăn, hay nói đúng hơn là có một hoàn cảnh ăn đặc biệt của quê hương xứ Quảng mà anh không bao giờ quên được, đó là món MÌ GHE.

Tại sao gọi là Mì ghe? Đó là mì Quảng được bán trên ghe, và ăn trên ghe. Ghe là chiếc thuyền, theo các nhà ngôn ngữ học là một từ có nguồn gốc Nam Á, vì vậy chỉ từ phía Nam đèo Hải Vân trở vào ta mới có thể nghe được từ ghe, còn từ phía Bắc của Đệ nhất hùng quan trở ra thì khắp nơi chỉ có mỗi từ thuyền, chẳng ai gọi thuyền là ghe cả. Tại sao xứ Quảng lại có món mì ghe?

Chẳng là, từ những năm đầu thập niên 1960 của thế kỷ XX trở về trước, phương tiện và đường xá đi lại còn khó khăn, xe cộ chưa có nhiều, nên từ địa phương này sang địa phương khác, người ta thường đi đò, không phải chỉ có những chuyến đò ngang, mà đi xa thì phải có những chuyến đò dọc. Và cho dù "con đi đò dọc Mẹ liêu con hu" thì đối với những người phải đi xa để thăm bà con, họ hàng hay đối với người đi buôn hàng chuyến, đi đò dọc vẫn là phương tiện thuận lợi, đơn giản nhất.

Phải đi xa, đi lâu, nên dù là ngồi trong ghe, người khách vẫn thấy mệt, thấy đói. Chính vì thế mà khi con đò dọc ấy dừng lại ở một bến sông nào rộn rịp, thì người khách không thể không tranh thủ ăn uống lót lòng. Và do bản chất của người xứ Quảng là "ăn chắc mặc bền" nên món mì ghe được ưa chuộng ngay từ lúc mới ra đời. Bởi còn vì hơn là được ăn một tô mì Quảng -vừa ngon-vừa no-lại vừa hợp túi tiền với nhưn là tôm, cá sông, thường là cá

trầu ngon ngọt. Đó là tô mì Quảng mang đúng phong vị mì Quảng đồng quê. Được ăn tô mì Quảng ngon ngọt, đậm đà ấy vào lúc đêm hôm khuya khoắt khi còn ngồi trên ghe đã nhiều giờ liền mà bụng đói cồn cào, thì chẳng còn có món nào có thể ngon hơn được nữa. Cái tô mì ghe ấy, ăn rồi, ba bốn chục năm sau vẫn chẳng thể nào quên được. Lại càng khó quên hơn nếu ăn tô mì ghe kia vào một đêm trăng sáng, khi cùng ngồi trong khoang dò dọc với...người ấy, lúc ta mới bước vào cái tuổi mười tám, đôi mươi.

Dưới ánh trăng vàng rục rịch, nghe tiếng sóng vỗ nhẹ vào mạn thuyền, tiếng gió thổi lùa trên mũi lạnh lạnh, đôi mắt của người bạn gái mở to như chứa cả bầu trời đêm mênh mông, cái cảm xúc đầy ấn tượng ấy ai đã sống qua một lần trong đời làm sao có thể quên được. Cho nên nhớ món mì ghe không phải chỉ vì tô mì Quảng có như là tôm, cá sông kia ngọt ngào, ngon miệng, được những chiếc ghe con bơi sát vào mạn thuyền ta, trao cho ta cái hương vị đậm đà của quê hương mà còn vì cảm xúc ngọt ngào khi ta như được ăn cả ánh mắt, nụ cười của người bạn gái tóc thề mới chớm ngang vai. Cho nên món ăn trong đời ngon nhất chính là món ăn từ kỷ niệm, nhất là kỷ niệm của tuổi mười tám, đôi mươi. Và cũng chính vì thế mà một món ăn chẳng bao giờ chỉ thuần túy là vật chất, mà nó chính là văn hóa, là tình cảm, là kỷ niệm của một đời người.

Món mì ghe trên sông Thu Bồn xứ Quảng cũng giống như món bún bò Huế được những chiếc thuyền con bơi sát vào mạn thuyền của du khách trên sông Hương một đêm mưa bỗng cảm thấy đói lòng. Cũng những ngọn đèn dầu sáng leo lắt vào lúc nửa khuya về sáng như làm ấm lòng người; cũng như câu mời, tiếng chào dân dã mà thân thiết tình người. Và tô mì ghe hay

tô bún bò kia bỗng hóa thành thứ tình cảm dịu dàng, tha thiết của chốn quê nhà.

Có thể với những người Quảng xa quê khác sẽ nhớ về tô mì ghe ở bến Phú Thuận, Bến Dầu hay Bến Đường, Hội An. Còn anh, có lẽ đến cuối cuộc đời mình, anh vẫn sẽ không bao giờ quên được tô mì ghe ở bến Câu Lâu, dưới chân cầu Móng, đâu rằng cuộc đời cứ đẩy anh xa mãi chốn quê xưa, xa mãi ánh mắt u ầu của người con gái quê lụa Duy Xuyên năm nào...

(Nhớ về anh, người bạn năm xưa...)

Kiếp Nhân Gian

Những gói xôi

Đây là gói xôi thứ một trăm? Hay hai trăm? Bà cụ không còn nhớ rõ. Chuyện bắt đầu từ một buổi sáng bà cụ đi mua xôi, giữa đường gặp người hàng xóm. Họ vui chuyện ở cái ghế ấy. Lúc đứng dậy, bà cụ đã quên gói xôi, mười phút sau bà quay lại, gói xôi biến mất. Chẳng ai lại đi lấy một gói xôi để ném đi-Bà cụ nghĩ-Một người đói lòng nào đó đã ăn nó. Thế là đều đặn, mỗi sáng, bà cụ lại đến đặt trên ghế một gói xôi .

Sáng nay, đúng giờ bà lại đến. Gì thế kia? Trước cả bà, trên ghế ai đó đã để sẵn một gói xôi . Dưới gói xôi là một lá thư: Con cảm ơn bà đã giúp phần ăn sáng cho con suốt bao năm. Từ những gói xôi ấy, con đã trưởng

thành. Hôm nay con đã đi làm, xin thay phần bà với một gói xôi mỗi sáng. Biết đâu, sẽ có một ai đó cần đến nó giống như con ngày xưa.

Kiếp Nhân Gian

Đổi thay

Lần nào ở Sài Gòn về, chị cũng đòi Mẹ làm bánh ướt cho chị ăn. Chị nói : "Ở Sài Gòn bánh này không thiếu. Nhưng con thích ăn bánh của chính tay Mẹ làm cơ.". Lúc ấy, ánh mắt của Mẹ ánh lên niềm sung sướng...

Rồi chị đi. Mẹ lại gói bánh cho chị mang theo. Những lúc nhớ chị, Mẹ lại lấy khuôn bánh ướt ra rồi thở dài "Tội nghiệp con Hai..." Lúc đó mắt Mẹ như ngân nước mắt, tình Mẹ thật bao la

Hai tháng nay chị không về nhà. Lá thư chị gửi về báo tin chị được nhận vào làm cho một công ty quảng cáo của nước ngoài, lương bổng rất hậu hĩnh ..

Chị đã về. Người chị khác lạ, từ lời nói, cách ăn mặc, dáng đi. Mẹ mừng, chạy đi xay bột, về lấy khuôn bánh ướt ra định làm bánh cho chị ăn. Chị lắc đầu ngăn cản : "Con ăn bánh ngoại quen rồi .." Rồi chị lôi trong giỏ xách ra một hộp bánh ngoại đắt tiền, đưa cho Mẹ với câu nói lạnh lùng, vô cảm " Mẹ cất để dành ăn , làm chi cho mệt."

Dáng Mẹ như còng hẫ xuống, Mẹ đi cất khuôn làm bánh ướt vào tủ mà mắt Mẹ đỏ hoe ...

Kiếp Nhân Gian

Sớm nay Sài Gòn trở lạnh

Sớm nay, Sài Gòn bỗng dưng trở lạnh. Cái lạnh không đến ồn ào vồn vã mà như đến từ hôm qua, nấp sẵn đâu đấy để sáng sớm trở mình, len lỏi vào từng khu phố nghèo, từng con hẻm nhỏ và phả vào cuộc sống hối hả của thành phố. Cái lạnh không tê tái da người, chỉ đủ để nụ mai cựa mình thức giấc, phục nỡ bung những tinh túy đã ấp ủ trọn năm. Sài Gòn trở lạnh, nắng vẫn lên nhưng không còn màu vàng như màu nắng đặc trưng phương Nam mà mang một màu bàng bạc, đục mờ. Tiếng rao của bà già bán xôi mỗi sáng vẫn vang lên từ đầu đến cuối hẻm, nhưng sao như nặng nặng khăn

khàn. Chú bé đánh giày vẫn cắp chiếc hộp vuông quen thuộc, nhưng dáng đi thấp hơn, nhẹ nhàng hơn. Không vồ vập, ồn ào như sợ cái lạnh sẽ trốn khỏi.

Sáng nay, Sài Gòn trở lạnh. Trở mình thức giấc sau một đêm ngủ vui, bước ra đường thật sớm để cho cái lạnh từ từ liếm láp vào khuôn mặt. Rồi lại chột giật mình, ôi, Sài Gòn cũng có mùa đông ư! Sài Gòn không có mùa đông, cái lạnh đầu đó của phương Bắc chỉ ghé lại đôi chút, rồi lững lảng qua đi nhẹ nhàng mà không ai hay. Nó không gay gắt, soi mói da thịt mà chỉ nhẹ nhàng quán quýt tựa hồ như ngồi trong phòng máy lạnh một chiều mưa. Đủ để các chàng trai cô gái Sài Gòn đóng đánh diện đôi áo ấm. Và cũng đủ cho những người tha hương se sắt nhớ quê...

Giờ này ở quê đang vào mùa lạnh, rét là rét chứ không điệu dàng như cái lạnh của Sài Gòn. Tôi nhớ ngày còn bé, có một năm rét lắm. Rét làm cho sợi khói bếp của bà như đặc quánh lại, không bay lên cao mà cứ lẩn quẩn quanh cháy bếp. Rét làm cho lũ trẻ chúng tôi chẳng muốn đi học, cứ muốn rúc đầu vào ổ rơm ấm, rồi nằm đó tận hưởng làn khói bếp thơm mùi rạ của bà. Tuổi thơ của tôi đã được nuôi dưỡng bằng những cơn rét cắt da cắt thịt, bằng những làn khói bếp đặc quánh quyện mùi rơm rạ của bà, của Dì và những vất vả của cuộc đời ...

Sài Gòn sớm nay trở lạnh, lang thang vào những con phố vắng người, ta sẽ thấy cái lạnh khác của Sài Gòn, không ồn ào mà nhẹ nhàng thăm thẳm. Để rồi có lúc, ta chột giật mình, ừ-Sài Gòn cũng có mùa đông!

Kiếp Nhân Gian

Điều ước của bé Châu

Trưa nay tan trường, Ba đến đón bé Châu trễ hơn thường ngày. Bé Châu đứng trước cổng trường mà sốt cả ruột, cứ đi qua đi lại. Bé chợt nhớ tới bài tập làm văn mà cô cho về nhà cuối tuần”Em hãy viết về ước mơ của em”. Chắc bé sẽ ước một tuần có bốn ngày học thôi, ba ngày còn lại đi chơi, sẽ thú vị lắm nhưng...liệu các bạn có chê bé làm biếng không nhỉ?

Ở lớp, bạn của bé là Lan Anh nói sẽ viết về ước mơ làm tiếp viên hàng không vì bạn ấy thích đi du lịch lắm, còn bạn Phong thì sẽ viết về ước mơ làm một anh thợ sản xuất bánh kem, bạn ấy béo ú vì thích ăn đồ ngọt. Nếu bạn ấy làm thợ sản xuất bánh thì tha hồ ăn, ngủ và sống với bánh luôn đó. Còn nhiều bạn có ước mơ đẹp lắm. Mà mắc cười nhất là bạn Hồng Hạnh thích làm hoa hậu vì thường ngày ai cũng khen bạn ấy xinh xắn.

Cuối cùng Ba cũng đến, chở bé đi đến một tiệm KFC để ăn trưa. Bé chọn phần có miếng đùi to và thêm một phần thịt không xương. Ngồi trong phòng kính, hơi máy lạnh phà ra thật dễ chịu. Bé chậm chậm nhai từng miếng, nhưng hình như hôm nay bé ăn mà không thấy ngon.

Bé nhìn ra ngoài cửa sổ, chợt thấy một đứa bé bằng tuổi mình, rách rưới và dơ bẩn. Cô bé ấy chắc bằng tuổi của bé nhưng ốm hơn, trên tay cầm một cái phích nhựa đỏ cũng củ mềm và nhỏ xíu. Vai cô bé mang chéo một cái túi cũng nhỏ xíu luôn. Theo sau bạn ấy là một thằng nhỏ, cũng dơ và rách te tua. Bé đoán họ là chị em. Tóc tai người nào cũng chèm nhèm. Hai chị em đến gần bức tường hơn, đứng đấy và ngóng cổ nhìn vào lớp kính bên trong, nhìn những người khách ăn gà rán và uống nước ngọt như bé. Bé thấy thằng em cứ đứng đấy và cô bé kia cứ đứng kéo tay nó nhưng nó không chịu đi.

- Chuyện gì vậy con?

Ba hỏi bé khi thấy bé dừng ăn và cứ chăm chú nhìn ra ngoài.

-Con muốn cho hai chị em kia một miếng gà, được không Ba?

Ba nhìn bé rồi gật đầu. Thế là Ba kêu hắt một phần mới và bảo bé đem ra cho hai chị em họ. Bé chạy ra, đưa cho cô chị. Hai chị em ngạc nhiên đến tròn mắt. Thằng em nhảy lên giành lấy. Cô chị nói cái gì đó với bé, ri rí và khó nghe, rồi dắt thằng em đi khuất.

Trên đường về, bé không thấy Ba nói gì cả, bé cứ nghĩ hoài, sao hai chị em không ăn liền, hay là cô chị còn nhiều đứa em khác nữa. Chắc những

người như bạn ấy chưa bao giờ được ăn ngon, chưa được tắm thật sạch và chưa được đi học. Bé thấy mình thật sung sướng, vậy mà còn làm biếng đi học, đôi khi còn làm Ba buồn nữa, bé thấy xấu hổ ghê. Rồi bé nhớ tới bài tập làm văn về nhà của cô giáo.

Buổi tối đó, bé đem cho Ba đọc bài làm của mình. Ba đọc mà cứ cười hoài và nói rằng Ba thích lắm, xoa đầu bé mãi. Bé viết thế này: “Em biết còn nhiều bạn đáng thương lắm. Em ước các bạn được đi học, đi chơi, ăn ngon và được yêu thương...”

(Thương tặng nàng công chúa bé nhỏ của Ba.)

Kiếp Nhân Gian

“Hãy tin...”

Hãy có niềm tin để biết rằng mỗi ngày sẽ là một sự bắt đầu mới, rằng

phép màu sẽ xảy ra và những giấc mơ sẽ thành hiện thực

Hãy có niềm tin để nhìn thấy những thiên thần đang nhảy múa giữa những đám mây, để biết điều kỳ diệu của đám bụi trên bầu trời và sự dí dỏm của chú Cuội trên cung trăng

Hãy có niềm tin để biết được giá trị của một trái tim được chăm sóc, sự ngây thơ của đôi mắt trẻ thơ và sắc đẹp của đôi tay đã hằn vết thời gian, bởi vì đôi tay đó cho chúng ta những bài học tình yêu qua những lời dạy bảo

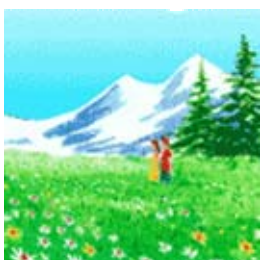
Hãy có niềm tin để tìm thấy sức mạnh và khuyến khích nó luôn tồn tại trong chúng ta...

Hãy có niềm tin để biết chúng ta không cô đơn, cuộc sống là một món quà và đây là thời gian để chúng ta hoan nghênh điều ấy. Hãy có niềm tin để biết rằng cuộc sống là một sự ngạc nhiên thật tuyệt diệu và chỉ chờ để xảy ra, và tất cả những hy vọng, giấc mơ của chúng ta đều nằm trong tầm tay với nếu chúng ta có niềm tin.

(Xin gửi tặng bài viết này cho một người đã tạo cho tôi niềm tin trong lúc tôi gần như tuyệt vọng nhất...)

Kiếp Nhân Gian

Nắng Sài Gòn

Nếu Hà Nội có những cơn heo may chớm lạnh, có mùa đông xao xác lá, thì Sài Gòn nơi em ở đang mùa hè, mùa có một thứ mà anh đi phải nhớ nhiều đó là nắng. Nắng rất vàng, rất chín; có lẽ còn chín hơn độ Hàn Mặc Tử viết Mùa Xuân chín. Nắng Sài Gòn như là thứ nắng thủy tinh trong nhạc Trịnh. Màu vàng tinh khiết nhìn chói mắt, rực rỡ và kiêu sa như cô bạn gái hồn nhiên, chân thành nhưng hơi bướng bỉnh mà anh đã từng quen biết...

Tôi yêu em có lẽ một phần là do biết nắng Sài Gòn, tôi nhớ có lần hỏi em: "Trời Sài Gòn chợt mưa rồi chợt nắng, vậy người Sài Gòn có chợt nắng chợt mưa không?" Em hình như cười gion tan rồi em kể lại một kỷ niệm mà trong đó, em cũng được người ấy hỏi gần giống như tôi... Gần

một năm quen nhau, tôi đã đi trong nắng Sài Gòn nhiều lần, và lần đầu tiên khi tôi biết mặt em qua những gì em gửi, tôi nhớ ngày đó nắng Sài Gòn như đẹp hơn và người Sài Gòn cũng rất dễ thương hơn. Em không đẹp sắc sảo, không son phấn lòe lẹt như một số cô gái mà tôi đã thấy trên đường phố... Nơi em, sắc đẹp đó chính là tấm lòng nhân ái, sự chân thành và hết mình vì mọi người...và trong tôi, em trong sáng và thánh thiện như một nàng tiên, nàng tiên của riêng tôi....

Sài Gòn tháng Ba, nắng đã rải đều trên khắp những con phố mà tôi đã từng đi qua với bóng hình em lúc nào cũng hiện diện trong tôi, nắng Sài Gòn như nghịch ngợm và vỡ òa trong trái tim tôi...

Tôi nhớ có một ai đó đã từng nói :”Con gái Sài Gòn cũng như nắng Sài Gòn vậy, cứ đi đi rồi sẽ say đây...”Tôi mỉm cười và khẽ hát:”Gọi nắng trên vai em gầy...”, Vâng! Tôi đang cảm nhận nắng Sài Gòn nồng ấm đang say lòng mình...

Kiếp Nhân Gian

Yêu là thế đó

“...Cho dù bạn biết rõ rằng có rất nhiều người ở bên ngoài trái tim bạn...duyên dáng hơn...giàu có hơn người bạn yêu nhưng bạn vẫn quyết lòng yêu người đó không thay đổi...”
(Khuyết danh).

Ai cũng bảo người ta luôn lãng mạn khi yêu. Vậy yêu là gì? Và như thế nào là lãng mạn?

Với nhiều người trong chúng ta, ý niệm về sự lãng mạn trong tình yêu gợi đến hình ảnh của những món quà xinh xắn và hoa, những buổi chiều hứng chí ra khỏi thành phố, hay những buổi hò hẹn gọi tình dành cho hai người ở những địa điểm thơ mộng. Thế nhưng, ý nghĩa thật sự của lãng mạn khi yêu vượt lên trên những rập khuôn cổ điển và mang lại cho chúng ta điều gì đó quý giá hơn, sâu thẳm hơn: Trái tim lãng mạn rất kỳ diệu-đó là ma lực mà tất cả chúng ta đều cảm thấy một khi tình yêu chạm vào mỗi chúng ta

Sự kỳ diệu của tình yêu tràn ngập trong cuộc sống và trở thành những câu chuyện thật đẹp...Những câu chuyện này mang lại cho bạn ý nghĩa đích thực của sự lãng mạn. Đó là những câu chuyện của sự đam mê, sự dâng

hiển, của những dịu dàng âu yếm. Đó là những câu chuyện về lòng kiên nhẫn, sự thủy chung và niềm tin. Qua mỗi câu chuyện, chúng ta như bước vào thế giới riêng tư của tình yêu được chia sẻ bởi hai con người và cho ta cái nhìn thoáng qua về những phương thức biểu hiện đầy bất ngờ của tình yêu. Những ý tưởng của chúng ta về sự lãng mạn sẽ mãi mãi thay đổi khi ta bước vào thế giới của những câu chuyện tình yêu mà trong đó bạn sẽ là một phần của câu chuyện đó.

Trong một thế giới đầy những bất an, hoang mang và thậm chí tăm tối, thì tình yêu chính là ánh sáng dẫn đường cho chúng ta đến với niềm vui và khiến cho cuộc sống này đáng sống

Thế giới của tình yêu sẽ là những phút giây lãng mạn tuyệt vời quyến rũ ta, khiến ta nín thở, khiến ta rơi lệ khi suy ngẫm về sức mạnh chứa đựng trong sự mộc mạc đến tận cùng của tình yêu

Lãng mạn trong tình yêu đến từ nhiều cách khác nhau. Có khi rất hài hước, và bạn sẽ thấy mình bật cười khi nhớ lại hành trình vui nhộn khi bước vào yêu và đang yêu. Có bạn thờ dãi mãn nguyện, như thể bạn đang đọc một tiểu thuyết lãng mạn đầy mê say. Có những câu chuyện sẽ làm lòng bạn đầy ắp cảm giác ấm áp, bình yên - điều mà ai trong chúng ta cũng sẽ trải qua bất cứ khi nào chúng ta dành thời gian cho những điều tốt đẹp cùng những tình cảm yêu thương dạt dào luôn hiện diện quanh ta và bên trong mỗi chúng ta

Bạn sẽ khám phá ra sự lãng mạn mà bạn chưa từng nghĩ là nó tồn tại. Bạn sẽ học được rằng tình yêu không phải lúc nào cũng thể hiện qua lời lẽ

hay ho nhất, mà qua những cử chỉ ngọt ngào của sự quan tâm chăm sóc, nuôi dưỡng trái tim bằng những phương cách ý nghĩa nhất. Nó sẽ làm bạn nhớ lại những ký ức tình yêu thuở xa xưa mà có lẽ bạn đã quên, những ký ức sẽ trở thành một phần không thể thiếu trong suốt cuộc đời bạn. Bạn sẽ nhìn vào những giai đoạn đầy thử thách của tình yêu và ngạc nhiên khi điều đó không thể hủy diệt được tình yêu dù bạn có đối mặt với đau thương và mất mát. Bạn sẽ thấu hiểu được bản chất thực sự của tình yêu lãng mạn thấm đẫm cả ngày và đêm với những cách thức mà bạn chưa từng thấy trước đây.

Tình yêu là một sự kỳ diệu: kỳ diệu thay khi chỉ vài lời nói của người bạn yêu cũng có thể làm trái tim bạn bay vút lên cao; kỳ diệu thay khi bạn bỏ cuộc trên con đường kiếm tìm tình yêu, khi bạn ít trông đợi nó nhất, thì chính tình yêu lại tìm đến bạn; kỳ diệu thay khi bạn nhận ra làm thế nào để yêu thương mãi mãi dù thời gian có trôi qua; khi bạn khám phá ra bạn sẽ ra sao khi bạn thật sự yêu một con người khác

Nếu bạn đang yêu, tôi hy vọng sự kỳ diệu của tình yêu sẽ làm cho bạn có một cái nhìn sâu sắc về sợi dây kết nối của tình yêu và những biểu hiện quan tâm chăm sóc mà có thể bạn đã từng nghĩ rằng không phải là lãng mạn, nhưng rốt cục lại truyền cảm hứng cho bạn để yêu thương “ người thương “ của bạn nhiều hơn nữa. Nếu bạn chưa có mối tình nào thì tôi cũng mong rằng sự kỳ diệu của tình yêu sẽ mang lại cho bạn niềm hy vọng, rằng tình yêu sẽ đến với bạn đúng thời điểm, và thậm chí ngay lúc này đây. nửa kia của bạn đang tìm kiếm bạn, và duyên mệnh sẽ mang cả hai đến với nhau.

Cầu chúc cho những điều kỳ diệu của sự lãng mạn sẽ tìm đến bạn, lấp đầy trái tim bạn, và bạn sẽ tự hỏi không biết tình yêu có sức mạnh kỳ lạ

gì mà đã làm thay đổi tất cả chúng ta.

Và chỉ có một câu trả lời: ***YÊU LÀ THẾ ĐÓ!***

Kiếp Nhân Gian

Lời cuối cho một cuộc tình

Có những chiều lang thang bước từng bước chân lạc loài trên con phố quen, tìm anh bỗng thất lại khi thấy bóng em cùng người đó bên đường. Dẫu biết Em giờ đã quay lưng tìm về khung trời mới nhưng anh vẫn xót lòng khi khi bắt gặp ánh mắt em đang vui. Lòng nhủ lòng hãy cố quên đi những ngày xa xưa thế...Đôi lúc lòng anh tự hỏi có bao giờ hạnh phúc, em chợt nhớ đến anh như anh đã từng nhớ đến em. Anh biết em đã quên anh thật rồi, quên cả những ngày tháng mình đã ở bên nhau. Chỉ còn anh là nhớ em, nhớ một thời dĩ vãng quá xa xôi...Đến giờ này anh cũng không thể hiểu lý do vì sao mình mất nhau. Vì anh? Vì em? Hay là vì lòng tự trọng của cả hai cao quá đến nỗi mình chẳng thể giải thích hay nói một lời xin lỗi với nhau. Em đã nói lời chia tay với anh, và anh đã biết là sẽ mất em mãi mãi....

Không còn em, Anh trôi cô đơn trong cuộc đời. Mỗi khi buồn, anh lại đi trên con đường kỷ niệm mong tìm thấy một bóng dáng ngày nào. Anh đã lấy một niềm tin không có thật để nuôi dưỡng trái tim mình. Anh cứ ngỡ trái tim em vẫn còn dành cho anh và anh nuôi hy vọng một ngày nào đó

mình sẽ lại về bên nhau. Ngổ đầu niềm tin và hy vọng ấy đã tan thành bọt nước. Năm năm trôi qua, em đã tìm cho mình một lối đi và anh đã hiểu là anh chỉ còn thuộc về em trong quá khứ. Đã bao nhiêu lần anh thấy em và người đó bên nhau và anh nghe từng mảnh vỡ lao xao của trong tim mình. Có lẽ nào trên nửa hành trình tìm nửa yêu thương, trái tim anh đã lại đập sai nhịp? Xa em - xa mối tình đầu, anh cố tình khoác lên vẻ lạnh lùng, để mỗi khi đêm về tự soi lòng lại thấy mình lẻ loi hơn. Biết em quên anh, quên thời hoa nắng nhưng không hiểu sao anh vẫn cứ cố níu kéo, cố nắm bắt một điều gì đó rất mong manh, một cơn mơ hoang đường, để rồi chợt giật mình thương con tim đại khờ, thương một thời nông nổi...

Chiều nay trời trở lạnh, anh lại đi trên con đường xưa, hoa mai nhật đã nở rộ bên đường gợi anh nhớ lại một điều gì đó rất xa xôi; một lối đi hạnh phúc cho hai người... Từng cơn gió thoảng lạnh buốt vết thương lòng, anh biết ngày mai trên lối cũ lại vẫn chỉ có một mình anh đơn côi...

Kiếp Nhân Gian

Khi có Ba bên cạnh

Con gái mới được một Công Ty tư nhân nhận vào làm, công việc bận bẽ, giờ giấc thay đổi liên tục. Sáng sớm ra khỏi nhà, mờ tối mới lách cách dắt xe về. Mọi chuyện bếp núc lại đến tay Ba cả. Nhìn Ba lúng túng trong nhà bếp giữa đồng xoong chảo lung củng nên dù rau chín như, cơm nhão nhoét con gái cũng cố khen ngon. Ba ngồi bên, chăm chú gấp cho con gái

hết miếng này đến miếng kia vẽ mặt hài lòng:" Cố ăn thêm đi con".

Nhớ hồi còn nhỏ, khi mà Mẹ đã từ bỏ Ba, một mình Ba vừa đi làm vừa chăm sóc hai anh em. Chợ búa, cơm nước, tắm giặt và dạy con học, chẳng việc gì Ba từ nan. Những buổi tối rảnh rỗi Ba thường đọc thơ cho con gái nghe. Thời sinh viên, Ba hay làm thơ. Những bài thơ không gửi đăng báo bao giờ. Ba mong cho con gái mình cũng giống Ba, đến với văn học cũng chính từ những vần thơ nho nhỏ ấy.

Đi làm rồi nhưng con gái kể đủ mọi thứ chuyện với Ba về bạn bè, về công việc và những ước mơ xa xôi. Lúc nào cũng thế, Ba luôn chăm chú lắng nghe những câu chuyện không đầu, không đuôi ấy, góp ý điều này điều kia. Đôi khi con gái nhận thấy ở Ba sự cảm thông, chia sẻ, chân thành như từ một người bạn thân.

Rồi con gái có bạn trai. Đi làm, đi học, đi chơi, đủ mọi thứ cuốn lấy con. Thời gian dành cho Ba không còn nhiều như xưa. Có hôm đi chơi về muộn, qua khe cửa thấy Ba ngồi lặng lẽ bên chén trà nguội ngắt, con gái giật mình:"Sao Ba không đi ngủ trước?" "Con chưa về Ba không yên tâm. Ba chờ để mở cửa cho con". Dưới ánh sáng hắt ra từ ngọn đèn vàng, con gái thất lòng lại khi chợt nhận ra những sợi tóc bạc trắng. Từ hồi nào ấy nhỉ tóc Ba đã bắt đầu bạc? Và con gái chỉ muốn khóc oà lên, muốn nói với Ba một lời xin lỗi vì sự vô tâm của mình mà câu nói cứ nghẹn lại ở bờ môi

Mấy người bạn rủ Ba đi Vũng Tàu chơi. Ba định ko đi, chỉ lo cho con gái và Dì ở nhà không ai lo. Cả nhà xúm lại động viên mãi Ba mới ngần ngại nhận lời

Ba vắng nhà vài ngày. Con gái cuống lên vì đủ mọi chuyện. Thế mới biết khi có Ba mọi chuyện sao nhẹ nhàng và giản đơn đến thế.

Con gái ra tận bến xe đón Ba:" Ba đi có vui không?" " Bỏ bị hụt chân cứ tưởng sẽ không về nhà được nữa". Con gái đứng sững lại ở bên xe hốt

hoảng. " Ba không kịp kêu cứu, xung quanh lại không có ai. Lúc ấy Ba cứ chìm xuống mãi và không thở được nữa, chỉ nghĩ lơ mơ nếu không cố gắng có lẽ sẽ chẳng bao giờ gặp lại Dì và các con. Thế là Ba cố hết sức đập nước, nhòe người kêu cứu. Cũng may đội cứu hộ trên bờ đã kịp thời phát hiện..." Chiếc valy của Ba bỗng nặng trĩu trên tay con. Nước mắt cứ trào ra. Ước gì con được nhỏ lại như ngày xưa để được ngồi lại trong lòng Ba, để được cảm nhận rõ ràng lắm, chắc chắn lắm Ba đang ở bên con.

Con gái mua một tập giấy màu. Buổi tối ngồi nhà cắt giấy tỉ mỉ gấp ngôi sao. Có một câu chuyện cổ tích vượt nếu thả 500 ngôi sao xuống biển cùng một điều ước thì ước mơ ấy sẽ trở thành sự thật. Mười đầu ngón tay của con gái sưng đỏ không phải vì một điều ước. Con gái tặng thần biển 500 ngôi sao chỉ để cảm ơn. Xin tạ ơn thần biển vì đã đưa Ba con trở về. Có Ba đã là ước mơ lớn nhất đời con.

Và thưa Ba, có một điều con muốn nói với Ba từ lâu mà chưa có dịp để bày tỏ:" Thật là hạnh phúc biết bao khi con được làm con gái của Ba."

(Tặng cho con gái tôi với cả niềm thương yêu nhất khi tôi chuẩn bị một chuyến đi xa...)

Nguồn: Kiếp Nhân Gian

Được bạn: đưa lên

vào ngày: 12 tháng 5 năm 2007